

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ

เรื่อง

การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๖

เทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ

อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

ประกาศเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ
เรื่อง ประกาศใช้เทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.๒๕๖๖

ตามที่เทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ ได้จัดทำเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๖ โดยผ่านความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ ในคราวประชุมสภา สมัยสามัญ สมัยแรก ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี ตามหนังสืออำเภอวารินชำราบ ที่ อบ ๐๐๒๓.๒๖/๖๐๐ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๖๖ นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ เทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ จึงขอประกาศใช้เทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๖ โดยเทศบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบเป็นต้นไป

จึงประกาศมาให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(นายณัฐพล บุญชู)

นายกเทศมนตรีตำบลค้ำน้ำแซบ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติเทศบาลตำบลคำน้ำแซบ
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์
พ.ศ. ๒๕๖๖

หลักการ

เพื่อปรับปรุงเทศบัญญัติ ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวง และประกาศกระทรวง ที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

เหตุผล

เนื่องจาก เทศบัญญัติเทศบาลตำบลคำน้ำแซบ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๖ อันเป็นไปตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ได้ประกาศบังคับใช้มาเป็นเวลานาน ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อให้การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ให้เหมาะสมกับสภาพการของพื้นที่ เกิดประโยชน์ต่อการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และสามารถป้องกันอันตรายโรคจากสัตว์ รวมทั้งเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเหตุเดือดร้อนจากการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ สมควรกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ จึงตราเป็นเทศบัญญัตินี้

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์
พ.ศ. ๒๕๖๖

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบโดยความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ และผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี จึงตราเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๖”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย สำนักงานเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกเทศบัญญัติเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๖

ข้อ ๔ บรรดาเทศบัญญัติ ระเบียบข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ในเทศบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลค้ำน้ำแซบ

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“สุนัขพันธุ์เล็ก” หมายความว่า พุดเดิ้ลทอย ชิวนา ดัชชุน ชิสุ มินิเจอร์พินเจอร์ ปักกิ่ง เทอร์เรีย และพันธุ์อื่น ๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครอง การดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา เพื่อให้สัตว์นั้นเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า รวมถึง ผู้ครอบครองสัตว์ด้วยการเลี้ยงสัตว์

“เจ้าของสุนัข” หมายความว่า รวมถึง ผู้ครอบครองสุนัขด้วยการเลี้ยงสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์หรือสถานที่ในลักษณะอื่นใด ที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระ หรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นสิ่งโสโครก หรือมีกลิ่นเหม็น

“หน่วยรับจดทะเบียนสุนัข” หมายความว่า งานสัตวแพทย์ กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม หรือบุคคลใด หรือสถานที่ใด ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

ข้อ ๖ เทศบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่

(๑) การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ของราชการ

(๒) การปล่อยสัตว์เพื่อการกุศลตามประเพณี

ข้อ ๗ ให้นายกเทศมนตรีตำบลค้ำน้ำแซบ รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับประกาศหรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

หมวด ๒

เขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

ข้อ ๘ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตของประชาชนหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองให้พื้นที่เขตเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภทดังต่อไปนี้

(๑) สัตว์ประเภท ๑ ได้แก่ ช้าง งูพิษ ปลาปิรันยา คางคกไฟ

(๒) สัตว์ประเภท ๒ ได้แก่ สุนัข

(๓) สัตว์ประเภท ๓ ได้แก่ แมว นก ปลา ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ ห่าน เป็ด

ไก่ นก จระเข้ และสัตว์ป่าตามกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

ข้อ ๙ ห้ามมิให้ผู้ใดเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ตามข้อ ๘(๑) ข้อ ๘(๒) และ ข้อ ๘(๓) ในที่หรือทางสาธารณะในเขตเทศบาลตำบลค้ำน้ำแซบ

หมวด ๓
การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภท ๑

ข้อ ๑๐ ให้พื้นที่เขตเทศบาลตำบลค้ำน้ำแสบทั้งหมด เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท ๑ โดยเด็ดขาด

กรณีมีเหตุจำเป็นต้องนำสัตว์ประเภทที่ ๑ เข้ามาในเขตเทศบาลตำบลค้ำน้ำแสบเป็นการชั่วคราวต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

หมวด ๔
การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภท ๒

ส่วนที่ ๑

การควบคุมจำนวนการเลี้ยง

ข้อ ๑๑ สัตว์ประเภท ๒ ในเทศบัญญัตินี้ ต่อไปนี้ใช้คำว่า “สุนัข” แทน

ข้อ ๑๒ ให้พื้นที่ทั้งหมดในเขตเทศบาลตำบลค้ำน้ำแสบ เป็นเขตห้ามเลี้ยงสุนัขเกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

- (๑) เนื้อที่ดินไม่เกิน ๕๐ ตารางวา เลี้ยงได้ไม่เกิน ๑ ตัว
- (๒) เนื้อที่ดินเกิน ๕๐ ตารางวา แต่ไม่เกิน ๒๐๐ ตารางวา เลี้ยงได้ไม่เกิน ๒ ตัว
- (๔) เนื้อที่ดินเกิน ๒๐๐ ตารางวา แต่ไม่เกิน ๔๐๐ ตารางวา เลี้ยงได้ไม่เกิน ๓ ตัว
- (๓) เนื้อที่ดินเกิน ๔๐๐ ตารางวาขึ้นไป เลี้ยงได้เกิน ๔ ตัว

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับการเลี้ยงสุนัขพันธุ์เล็ก และการเลี้ยงสุนัขของวัด ศาลเจ้า และสถานที่อื่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

ส่วนที่ ๒

การเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข

ข้อ ๑๓ ในการเลี้ยงสุนัข เจ้าของสุนัขต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) จัดสถานที่เลี้ยงตามความเหมาะสมของสุนัข โดยมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสุนัขมีแสงสว่างเพียงพอ และการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำและกำจัดสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะ

(๒) กรณีเป็นสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้าย หรือสุนัขสายพันธุ์อื่นที่มีประวัติทำร้ายคน จะต้องเลี้ยงในสถานที่ หรือกรงที่สุนัขไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอก และมีป้ายเตือนให้ระมัดระวังโดยสังเกต ได้อย่างชัดเจน

(๓) ควบคุมสุนัขมิให้ออกนอกสถานที่เลี้ยง โดยปราศจากการควบคุม

(๔) ควบคุมดูแลสุนัขให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกัน เป็นระยะเวลาานาน ๆ เป็นต้น

(๕) รักษาสถานที่เลี้ยงสุนัขให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะ เป็นประจำไม่ปล่อยให้เป็นที่สะสมหมักหมม จนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียง

(๖) ต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ของสุนัข เกี่ยวกับเรื่องอาหาร ความสะอาด และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ถ้าเจ้าของสุนัขไม่สามารถเลี้ยงดูสุนัขได้เป็นการชั่วคราว จะต้องจัดให้มีผู้ดูแล ความเป็นอยู่ของสุนัขให้เป็นปกติสุข

(๗) เมื่อสุนัขตาย เจ้าของสุนัขจะต้องกำจัดซากสุนัขให้ถูกสุขลักษณะ เพื่อป้องกัน มิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้ โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญ และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อน ของแหล่งน้ำ เว้นแต่สุนัขตายเนื่องจากป่วยเป็นโรคระบาดสัตว์ ต้องแจ้งต่อหน่วยรับจดทะเบียนสุนัขทันที และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงานเจ้าหน้าที่

(๘) จัดให้มีการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันโรคในสุนัข เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรค ที่เกิดจากสุนัขมาสู่คน

(๙) ในกรณีที่มีเหตุควรสงสัยว่า สุนัขที่เลี้ยงเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพ ของประชาชน ให้เจ้าของสุนัขแยกกันสุนัขไว้ต่างหาก และแจ้งให้หน่วยที่รับจดทะเบียนสุนัขไว้ทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๐) ต้องจัดให้สุนัขมีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวตลอดเวลา

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๑๔ ห้ามมิให้ผู้ใดเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขในที่หรือทางสาธารณะหรือในที่ของบุคคลอื่น โดยปราศจากความยินยอม

ข้อ ๑๕ เจ้าของสุนัขมีหน้าที่ต้องกำจัดสิ่งปฏิกูลอันเกิดจากสุนัขในที่หรือทางสาธารณะ หรือในที่อื่นใด ในเขตเทศบาลตำบลค่าน้ำแสบโดยทันที

ส่วนที่ ๓

การนำสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยง

ข้อ ๑๖ ผู้ใดนำสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยง ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) พกบัตรประจำตัวสุนัขและต้องแสดงบัตรประจำตัวสุนัข เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจเรียก

(๒) ผูกสายลากจูงที่แข็งแรง และจับสายลากจูงตลอดเวลา ในกรณีที่เป็นสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้าย หรือสุนัขสายพันธุ์อื่นที่มีประวัติทำร้ายคน ต้องใส่อุปกรณ์ครอบปากและจับสายลากจูงห่างจากตัวสุนัข ไม่เกินห้าสิบเซนติเมตรตลอดเวลา

ข้อ ๑๗ ความในข้อ ๑๖ มิให้ใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) ขณะที่สุนัขอยู่ในระหว่างการประกวด การแสดงหรือการประกอบกิจกรรมอื่นใดในทำนองเดียวกัน แต่ผู้จัดงานจะต้องมีมาตรการในการป้องกันสุนัขมิให้ทำร้ายคน
- (๒) ขณะที่สุนัขอยู่ในการฝึกหัด ผู้ฝึกจะต้องมีมาตรการในการป้องกันสุนัขมิให้ทำร้ายคน
- (๓) ขณะที่สุนัขอยู่ในกรง ที่ขัง หรือเครื่องควบคุมอื่นใดที่มั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะป้องกันมิให้สุนัขเข้าถึงบุคคลภายนอก

หมวด ๕

การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภท ๓

ข้อ ๑๘ ในการเลี้ยงสัตว์ประเภท ๓ ต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังต่อไปนี้

(๑) เจ้าของสัตว์ จะต้องจัดให้มีมาตรการในการป้องกัน และควบคุมมิให้เกิดมลพิษอันเกิดจากการเลี้ยงสัตว์หรือการปล่อยสัตว์ที่ทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

(๒) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคงแข็งแรง ตามความเหมาะสมแก่ประเภทตามชนิดของสัตว์ และมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ มีแสงสว่าง การระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำ รวมทั้งการระบายสิ่งโสโครกที่ถูกสุขลักษณะ

(๓) ต้องรักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

(๔) กรณีสัตว์ที่เลี้ยงตาย ต้องกำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ที่ถูกสุขลักษณะ

(๕) ต้องจัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์

(๖) ต้องเลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตน และต้องควบคุมดูแลมิให้สัตว์เลี้ยงของตนออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น

(๗) กรณีการเลี้ยงสัตว์สำหรับการพาณิชย์ ที่มีจำนวนสัตว์ดังนี้

(๗.๑) สัตว์บก เช่น แมว ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ หรือสัตว์ในประเภทเดียวกัน ที่มีจำนวนรวมกันเกิน ๑๐ ตัว และต้องดำเนินการจัดการกลิ่นเหม็นจากมูลสัตว์ เก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน ต้องจัดให้มีที่ กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ มิให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๗.๒) สัตว์ปีก เช่น ห่าน เป็ด ไก่ นก ที่มีจำนวนรวมกันไม่เกิน ๓๐ ตัว และต้องดำเนินการจัดการกลิ่นเหม็นจากมูลสัตว์เก็บกวาด มูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ มิให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

กรณีการเลี้ยงสัตว์ในลักษณะฟาร์ม หรือการเลี้ยงสัตว์ที่มากกว่าที่กำหนดไว้ข้างต้น เช่น ฟาร์มสุกร ฟาร์มไก่ ฟาร์มวัว ฟาร์มนกกระจอกเทศ เป็นต้น จะต้องมียพื้นที่ห่างจากชุมชนไม่น้อยกว่า ๑ กิโลเมตร

(๘) สัตว์ที่ถูกกำหนดให้ต้องขึ้นทะเบียน หรือมีกฎหมายอื่นใดกำหนดให้ต้องดำเนินการ เพื่อควบคุมสัตว์ดังกล่าว ผู้เลี้ยงสัตว์นั้น ๆ จะต้องดำเนินการขึ้นทะเบียนหรือต้องดำเนินการตามที่กฎหมาย กำหนดให้ถูกต้อง ในกรณีที่ต้องมีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้น เจ้าของสัตว์นั้น ๆ จะต้องจัดหาและจัดให้มีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้นตลอดเวลาด้วย

(๙) ถ้ามีการสุ่มไฟไล่แมลงให้สัตว์ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

(๑๐) การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีการเผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรคและการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

หมวด ๖

อำนาจหน้าที่ของพนักงานท้องถิ่น พนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๑๙ หากเจ้าของสัตว์ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ หรือเทศบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นที่มีอำนาจสั่งให้เจ้าของสัตว์แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าเจ้าของสัตว์ไม่แก้ไขหรือถ้าการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์นั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดเลี้ยงสัตว์ทันทีเป็นการชั่วคราว จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควร

ข้อ ๒๐ กรณีการเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของเอกชนหรือทางสาธารณะ ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อื่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสถานที่เลี้ยงสัตว์ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันควร และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งนั้น

ข้อ ๒๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และเทศบัญญัตินี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก
ในเวลาราชการ

(๓) ทำการเพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้
หรือตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ในการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง
หรือเรียกหนังสือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

(๔) แนะนำให้เจ้าของสัตว์ปฏิบัติให้ถูกต้องตามเทศบัญญัติหรือตามพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

(๕) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพประชาชน
เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๖) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าไม่ถูกสุขลักษณะ หรืออาจ
ก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เป็นปริมาณพอสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบ
ได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ข้อ ๒๒ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ พบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ
อันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๙ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลา
อย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้น
ตกเป็นของเทศบาลตำบลค่าน้ำแซบ แต่ถ้ากักสัตว์ไว้จากก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสีย
ค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามสมควรแก่กรณี
ก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขาย
ทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูแล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มีได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์
มารับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์
แก่เทศบาลตำบลค่าน้ำแซบตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบนั้น
เป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการ
ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๓ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติ
หน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจของเทศบาล
ตำบลค่าน้ำแซบในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๗
บทลงโทษ

ข้อ ๒๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทลงโทษ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๒๕ ให้นายกเทศมนตรีตำบลค่าน้ำแซบ รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติฉบับนี้ และมีอำนาจในการออกกระเบียบ ข้อกำหนด คำสั่ง หรือประกาศ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

10 ธ.ค. 2566

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงนาม)

(นายณัฐพล บุญชู)
นายกเทศมนตรีตำบลค่าน้ำแซบ

เห็นชอบ

ลงชื่อ

(นายกันตภณ สุขสงค์)

นายอำเภอวารินชำราบ ปฏิบัติราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี